

APOKALYPS NU!

Berichten:

door Thomas Heck

***"Met betrekking tot de
actuele situatie" (22-11-20)***

Beste vrienden,

Met de "machtigingswet" die op 18 november 2020 in Berlijn werd aangenomen en met het toenemende staatsgeweld tegen de demonstraties, is er waarschijnlijk een verdere escalatie van de huidige ontwikkelingen opgetreden. Ondanks de duizenden e-mails die de parlementsleden ontvingen, stemden slechts 10 parlementsleden van CDU, CSU, SPD en de Groenen tegen het wetsvoorstel van de regering.

Het einde van een wetenschappelijk discours wordt ook gesteld door Christian Drost. Zijn visie op de redenen is echter een duidelijke prognose, want het is bijvoorbeeld het Corona-comité dat wetenschappelijk bewijs levert dat niet wordt besproken. Christian Drost leeft dus duidelijk in een zeer omgekeerde wereld. Kijk zelf maar:

https://www.youtube.com/watch?v=JlMsrl31k_k

Ik vraag me af of C. Drost zelf gelooft wat hij zegt. Waarschijnlijk wel, want hij lijkt een persoon te zijn dat hiervoor lange tijd is voorbereid. Er is geen andere verklaring voor het feit dat één van zijn dissertaties niet is gepubliceerd (het is zojuist ineens 'alsnog' gepubliceerd) en dat hij twee stoelen in de Charité heeft gekregen zonder habilitatie. Het is de vraag of hij überhaupt lezingen geeft of heeft gegeven. Volgens de Corona-commissie waren er geen vermeldingen te vinden in de cursuscatalogi. En nu is hij de uitverkoren hoofdviroloog die de PCR-test heeft ontwikkeld waarop de wereldwijde intimidatie van de bevolking is gebaseerd.

Een begrijpen, zoals men dat in een wetenschappelijk verlichte wereld zou verwachten, is nauwelijks nog voorstelbaar; de standpunten zijn te verhard en de wil om de ingezette weg onder alle omstandigheden uit te voeren is te duidelijk. Wie ook nu nog gelooft - zoals aan het Goetheanum - dat de maatregelen gerechtvaardigd zijn en in het belang van het volk zijn, die is amper nog te redden, gezien de talrijke citaten van o.a. Rothschild, Rockefeller, George Bush en anderen, alsook de aanwijzingen van Rudolf Steiner. En we hoeven niet te wachten op een wereldregering, die bestaat al: het is te duidelijk dat in bijna alle landen van de wereld dezelfde agenda wordt uitgevoerd en de invloed van supranationale organisaties en de superrijke elites is net zo duidelijk. De "nieuwe normaliteit", de nieuwe wereldorde, staat nu voor de deur, de grote "re-set" komt eraan. Waarschijnlijk is nog niet definitief besloten hoe de hele zaak zal verlopen en in zoverre is elke inspanning en elke poging om de mensen te informeren om het ergste af te wenden noodzakelijk en gerechtvaardigd. Men moet zich echter geen illusies maken over wat er nog kan gebeuren en men moet zich dringend op de hoogte stellen van de exoterische en occulte achtergronden van het huidige tijdgebeuren. Vooral over dat laatste daar zeggen antroposofen er in het algemeen nauwelijks iets over - ze gedragen zich gewoon politiek correct. Bedoeld zijn hier onder andere de "Contemporary Historical Observations", Rudolf Steiner's verwijzingen naar de occulte achtergrond van alle politieke gebeurtenissen, de werking van het boze en van occulte loges.

Ik zou willen wijzen op 2 artikelen die in deze zin belangrijk lijken: "**Verzet in de Derde Wereldoorlog**" van Lars Grünwald (in de bijlage). Laat je ook niet misleiden door deze formulering: we zitten al in een soort oorlog die lang gepland en voorbereid was en die nu openlijk uitbreekt. Slechts één voorbeeld van vele: Dat de WHO, die inmiddels een supranationale lobbyorganisatie van georganiseerde farmaceutische bedrijven is geworden, een centrale rol speelt, valt nauwelijks te ontkennen. Of het volgende citaat authentiek is, kan ik niet zeggen, maar het past bijna naadloos in de veelheid van soortgelijke uitspraken: Zo zou bijvoorbeeld de Canadese majoor-generaal en psychiater Broch

Chisholm, die van 1948 tot 1953 de eerste secretaris-generaal van de WHO was, in een verklaring van 11 september 1953 gezegd hebben: "Om een wereldregering tot stand te brengen is het nodig om het individualisme, de trouw aan de familietradities, het nationale patriotisme en de religieuze dogma's uit de hoofden van de mensen te verwijderen". (Het citaat is meerdere malen op het internet te vinden, hier geciteerd volgens "Zeitenschrift", 103/2020, p. 45).

Het eerste artikel (zie na deze brief) is geschreven door Lars Grünwald, die onder andere zeer nauwkeurig uitwerkt welke middelen van verzet ongeschikt, illusoir en contemplatief zijn en hij beschrijft "mogelijk haalbare doelen".

Het tweede artikel (link: <https://wtg-99.com/Kernpunkte-14-2020>), een commentaar op "The Great Reset" door Dirk Pohlmann is te vinden in het huidige nummer van het tijdschrift "Kernpunkte" 14/2020, dat een paragraaf bevat die mij essentieel lijkt:

"Een beslissende stap tegen de Great Reset zou zijn om heel snel gremia van begrip en planning te creëren die verder gaan dan YouTube en Facebook, die, wat steeds duidelijker wordt, machtsinstrumenten zijn voor de mondiale elite.

De middenstandsbedrijven zou hier kunnen helpen, met IT-expertise en geld. Gremia zouden ook kunnen worden gebruikt om ervoor te zorgen dat de bijstandstroepen van de Grote Reset weten wat ze kunnen verwachten tenaanzien van hun beslissingen: georganiseerd wegstemmen en het beëindigen van hun politieke carrière, waar ze dan ook maar optreden. De basisvoorwaarde voor verandering is de mogelijkheid tot communicatie, die nu juist wordt geëlimineerd. In moderne oorlogen wordt het "commando en de controle" van de vijand eerst vernietigd. We zijn hier live getuige van. De vijand, dat zijn wij."

Daar kan men het alleen maar mee eens zijn.

Wie de ontwikkeling en de voorwaarden van de Algemene Antroposofische Vereniging kent en heeft geobserveerd, kan zien dat er een ontwikkeling heeft plaatsgevonden die heeft geleid tot zeer vergelijkbare discrepanties tussen leiderschap en lidmaatschap zoals we die vandaag de dag ervaren tussen de heersers of hun acties en in ieder geval grote delen van de bevolking. Zou het kunnen dat de ontwikkeling in onze sociale verhoudingen een soort tegenbeeld is van het 'Musterhäufleins' welke Rudolf Steiner bedoelde en wat het ontwikkelingsmodel in de wereld zou moeten zijn? Zoals Ita Wegman het in de jaren dertig van de vorige eeuw zag met betrekking tot de ontwikkeling in Duitsland? In ieder geval is het duidelijk dat alleen een ontwikkeling zoals in het bovengenoemde citaat is beschreven, een verandering in de bestaande verlamming en ineffectiviteit zou kunnen doen ontstaan. Of moet er iets nieuws worden gecreëerd?

Laten we duidelijk zijn: we zitten niet in een nachtmerrie die uiteindelijk zal eindigen. Dit is realiteit. En alleen door ons kan een positieve of helende invloed worden uitgeoefend. Door niemand anders. Of het zal mogelijk zijn om het tij te keren - of er is (in het beste geval?) het gevaar om terug te vallen in gedateerde omstandigheden, zoals die van het 3de of 4de post-Atlantische culturele tijdperk. Naar de bijbehorende (negatieve) ontwikkelingsmogelijkheden, waar Rudolf Steiner het over gesproken heeft, wordt hierbij verwezen.

Het is aan ons, wat wordt of kan worden...

Met vriendelijke groet,
Thomas Heck

PS: Voel je vrij om deze informatie door te geven of door te sturen.

Indien u deze nieuwsbrief (Duits) zelf wenst te ontvangen, kunt u zich hier inschrijven:
<http://wtg-99.com/news>
Thomas Heck, Dorneckstr. 60, 4143 Dornach / Zwitserland, thomas.heck@posteo.ch

Verzet in de Derde Wereldoorlog

Wie de huidige schendingen van de grondrechten effectief wil bestrijden, heeft duidelijke doelstellingen en strategieën nodig.

door [LarsGrünwald](#)

Bron www.rubikon.news

We houden er niet van om het woord "oorlog" te horen. Te vaak is het misbruikt, bijvoorbeeld door Emmanuel Macron, die de oorlog heeft verklaard aan het virus, wat nooddecreten rechtvaardigt. Maar het bagatelliseren van de huidige situatie zal ons nergens brengen, omdat het zou kunnen betekenen dat de krachten van het verzet zich niet ten volle kunnen ontwikkelen. De Derde Wereldoorlog is vooral een informatieoorlog tegen de bevolking, geflankeerd door maatregelen van de autoriteiten en de politiestaat. Als we dit - geweldloze - gevecht nu niet aangaan, hebben we al verloren. Door een nauwkeurige analyse, de exacte naamgeving en de herkenning van de gebeurtenissen, herwint het verzet zijn handelingsbevoegdheid. Dit is de basis van waaruit doelen kunnen worden benaderd. Er moet een zorgvuldig onderscheid worden gemaakt tussen geschikte en ongeschikte weerstandsmiddelen. De tekst ziet zichzelf als een bijdrage aan het coördineren en versterken van de kritische krachten, krachten die - zoals in de zomer is gebleken - zeker aanwezig zijn.

Situatieanalyse

Aanval op de vrije democratische basisorde

De middelmatig geënceneerde schijn van het buitengewone gevaar en het levensbedreigende karakter van het SARS-CoV-2-virus heeft geleid tot de politieke legitimatie om de wet op de infectiebescherming te wijzigen en op basis daarvan wettelijke verordeningen van de staatsregeringen uit te vaardigen, die tal van grondwettelijk gewaarborgde grondrechten in het hele land voor een onvoorziene tijd ongeldig maken. Aangezien volgens artikel 1.2 van onze Basiswet (GG), vormen deze maatregelen een georganiseerde grondwettelijke schending en dus een gerichte poging om essentiële elementen van onze grondwet te elimineren.

De verantwoordelijke politici zijn dus actieve tegenstanders van onze vrije en democratische basisorde. Door de methode van de formeel gelegaliseerde afschaffing van de mensenrechten en burgerrechten is het mogelijk geweest om een samenleving die op essentiële onderdelen vrij en democratisch georganiseerd is, om te vormen tot een dictatuur van regels, die in haar handhaving steeds meer politiestaatkenmerken heeft en zal hebben.

Sociale gevolgen

De gevolgen van de maatregelen die door middel van wettelijke voorschriften worden genomen, worden in de hele samenleving gevoeld op het gebied van economie, recht en cultuur:

- Verbodsbepalingen en beperkingen van de economische activiteit leiden tot ernstige financiële gevolgen voor particuliere huishoudens met werkloosheid en aanzienlijk inkomensverlies, voor bedrijven in de vorm van overmatige schuldenlast en insolventie, en voor de nationale begroting, waarvan de enorm toenemende schuldenlast de mogelijkheden voor financieel en economisch beleid op de lange termijn zal beperken.
- Essentiële mensenrechten zijn aanzienlijk beperkt, zoals de rechten die zijn verankerd in de Basiswet van de vrijheid van de persoon in artikel 2, de vrijheid van vergadering overeenkomstig artikel 10, de vrijheid van verkeer overeenkomstig artikel 11 en de vrijheid van beroep overeenkomstig artikel 12. De verplichting om een masker te dragen schendt het vanzelfsprekende recht op vrije keuze van de eigen kleding, het vereiste van afstand schendt het recht op de vrijheid van informeel contact met andere mensen, enzovoorts.
- Door het verbod op evenementen zijn de mogelijkheden om cultuur te beoefenen en te ontvangen in hoge mate beperkt of onmogelijk. Dit heeft niet alleen economische gevolgen voor de culturele werkers en organisatoren, maar leidt ook tot de intellectuele en culturele desolaatheid van de samenleving.

De gevolgen van de huidige dictatuur van de regelgeving zijn - kortom - verarming, rechtsonzekerheid en verstikking. Het - vermoedelijk beoogde - resultaat is de vernietiging van de sociale infrastructuur en de fundamenteen daarvan, dat wil zeggen het klassieke doel van alle oorlogsvoering. De maatregelen voor de opschorting van de vrijheid en de grondrechten zijn dus oorlogsvoering van economische elites tegen hun eigen bevolking. Een realistische strategie ter verdediging tegen dergelijke destructieve maatregelen moet daarom uitgaan van de veronderstelling dat men zich in een staat van oorlog bevindt en vereist daarom - zo weinig als dit overeenkomt met de neiging van vredelievende mensen - een geplande gevechtsstrategie.

De Derde Wereldoorlog - die op dit moment ongetwijfeld onderwerp van discussie is vanwege de wereldwijde uitbreiding ervan - is een historische vernieuwing ten opzichte van eerdere methoden van oorlogvoering, die voor de meeste mensen vandaag de dag nog steeds onvoorstelbaar lijkt: terwijl propaganda vroeger werd gebruikt als een ondersteunend middel voor overwegend militaire, dat wil zeggen fysieke, oorlogsvoering, draait de strategie die nu wordt toegepast, deze relatie om: De politieke controlemiddelen en sancties zijn slechts aanvullende maatregelen, terwijl het voornaamste wapen het gerichte gebruik van informatie is. De Derde Wereldoorlog is dus een informatieoorlog, en een adequate tegenstrategie moet met dit feit rekening houden.

De tegenstanders

Het succes van de strategie van de tegenstander kan worden toegeschreven aan de deugdzame samenwerking van drie belangrijke actoren, namelijk de geplande coördinatie van de politiek, de media en de geïnstrumentaliseerde wetenschap. De interactie heeft de volgende structuur:

1. Beleidsmaatregelen die verplicht worden gesteld, moeten wetenschappelijk worden gemotiveerd. Politici moeten daarom geschikte wetenschappers opdracht geven om hen te voorzien

- van de nodige gegevens, kennis en expertise.
2. De relevante wetenschappers moeten bekend worden gemaakt aan het publiek en worden gepresenteerd als ongeëvenaard, d.w.z. openbaar gemonopoliseerd door de media.
 3. Politici worden nu geadviseerd door wetenschappers die naar eigen inzicht zijn geselecteerd en gemonopoliseerd.
 4. De politiek heeft nu de wetenschappelijke legitimatie om de vrijheidsrechten te beperken volgens haar wensen en ideeën.
 5. De opgelegde vrijheidsbeperkingen worden vervolgens door de media en de geselecteerde wetenschappers gerechtvaardigd en gepresenteerd als zonder alternatief; indien nodig worden ook strengere maatregelen geëist.
 6. Het is een essentiële taak van de media om de wetenschappelijke oppositie effectief te onderdrukken, d.w.z. te negeren of in diskrediet te brengen, en de gemonopoliseerde wetenschappers helpen daarbij.
 7. Uiteindelijk zullen de burgers zelf ertoe worden aangezet - en indien nodig ook gemotiveerd door de media en de politiek - om de strijd aan te binden met degenen die anders denken en handelen. Dit brengt het conflict recht in het hart van de bevolking.

Het basisverschijnsel dat een dergelijke machtsontwikkeling in de eerste plaats mogelijk maakt, is de netwerkvorming en de inhoudelijke coördinatie van verschillende actoren: Componenten die eigenlijk onafhankelijk van elkaar zouden moeten handelen, ontwikkelen door hun georganiseerde samenwerking een overweldigende kracht, die ze zelf nooit zouden kunnen bereiken. Dit omvat de afschaffing van de scheiding der machten, d.w.z. de wederzijdse onafhankelijkheid van wetgeving, rechtspraak en uitvoerende macht, de persoonlijke netwerkvorming van politiek en media, en de institutionele afhankelijkheid van wetenschap en onderwijs van de staat.

De slachtoffers

Een van de belangrijkste kenmerken van de huidige situatie is het feit dat vermoedelijk ongeveer 80 procent van de bevolking de door de politici opgelegde vrijheidsbeperkingen steunt. Niet zelden - maar mogelijk in geen geval door een meerderheid - is angst voor infectie, ziekte en dood een persoonlijk motief van deze mensen. Een algemeen criterium is echter hun geloof in de media met betrekking tot de overgebrachte informatie en hun politieke overtuiging met betrekking tot de zinvolheid van de opgelegde maatregelen, d.w.z. naïviteit en gebrek aan oordeelsvorming. Hieruit volgt dat de politiek handelt in overeenstemming met de meerderheid van de bevolking en dus in zekere zin democratisch gelegitimeerd is. Dit betekent geenszins een constitutionele rechtvaardiging van de beperkingen van de vrijheid, want de geldigheid van de grondrechten gaat de meerderheidsopinie te boven.

De, ruw geschat, twintig procent van de "vrijheidsstrijders" hebben dus niet alleen politiek, toonaangevende media en door de staat en de media gesponsorde wetenschap als tegenstanders, maar ook tachtig procent van de bevolking. Deze tachtig procent wordt echter in dezelfde mate getroffen door economische ondergang, verlies van vrijheid en culturele verwoesting. In de vorm van een gewillig deelnemende meerderheid beweegt de maatschappij zich dus in de afgrond door actief de fundamenteën van vrijheid, democratie, welvaart, cultuur, onderwijs enzovoort te vernietigen. De huidige crisis heeft het karakter van een zelfvernietiging van de cultuur en de maatschappij door haar burgers, dat wil zeggen een - weliswaar onbewuste - oorlogsvoering tegen zichzelf.

Aristoteles maakt een onderscheid tussen "oorzaak van de actie" en "oorzaak van het materiaal". In

die zin ontmoeten de praktijken van oorlogsinitiatiefnemers uit de politiek, de media en de wetenschap als oorzaken van de actie een wijdverspreide gezindheid van mensen tot autoriteit en blinde gehoorzaamheid als materiële oorzaken. Alleen omdat het mogelijk is geweest om massa's mensen te vormen tot mentaal afhankelijke systeempoppen, kunnen de politieke, media- en pseudowetenschappelijke activiteiten van de initiatiefnemers van de oorlog überhaupt succesvol zijn. Om deze heropvoeding te begrijpen, zou het nodig zijn om ver terug te gaan in de geschiedenis van de Bondsrepubliek, althans in de tijd van het begin van het neoliberalisme. In ieder geval is een van de hoofdverantwoordelijkheden voor het opleiden van mensen tot systeempoppen, een taak van het door de staat georganiseerde onderwijsbeleid.

Psychologische gevolgen

De algemene term voor alle maatregelen die de politiek aan mensen oplegt, is samentrekking, dat wil zeggen de gedwongen terugtrekking van mensen uit de wereld naar zichzelf en de samentrekking, dat wil zeggen de vernauwing, van hun eigen zielenleven.

- De maskerplicht anonimiseert en "schakelt" mensen uit en duwt hun individuele zelfexpressie terug: het gezicht wordt opgesloten.
- Het afstandsgebod isoleert mensen en gooit ze terug op zichzelf.
- Verbod op bezoeken en evenementen isoleert mensen van elkaar en drijft hen in een isolement.
- Homeoffice en homeschooling hebben dezelfde effecten, maar ook het samendringen van partners en families in een kleine ruimte, wat vaak leidt tot agressie en spanning.
- Quarantaine dwingt mensen terug naar hun privé-kamers.
- De voorschriften en bevelen beperken de bewegingsvrijheid van de mensen door middel van verboden.
- Toenemende aantallen infecties en sterfgevallen creëren angst voor ziekte en dood en leiden zo tot een verwurging van het zielenleven.
- Boetes en andere juridische sancties wekken ook angst op.
- De intimidatie van de oppositie door middel van laster en berispingen is ook geschikt om angst te creëren - namelijk om geconfronteerd te worden met een superieure macht.

Al deze maatregelen dwingen mensen terug in zichzelf, snijden hen af van hun omgeving en maken hen zo meer en meer tot een asociale of antisociale monade, d.w.z. tot een geïsoleerd persoon. Door deze dwang tot samentrekking wordt het activiteitscentrum van de mens - zijn Ik - dat gericht is op zelfontplooiing en uitbreiding en dus het tegenovergestelde van samentrekking - meer en meer uit de eigen lichamelijke verdrongen en veroordeeld tot inactiviteit. Wat overblijft als gevolg van de totale ineenschrompeling is een wezen in een zeer kleine ruimte samen geperst, verstart, kreupel, en in de ziel dood wezen, niet in staat tot enige beweging. Deze innerlijke verstarring leidt dan, afhankelijk van het temperament, tot depressie en apathie en de twee compensatiemechanismen van agressie en diffusie, namelijk verstrooiing en vermaak.

Deze oorlog gaat dus uiteindelijk over de vernietiging van de mens als mens. De gevolgen van de gebruikte methoden kunnen alleen worden begrepen in termen van dieptepsychologie; het is een psychologische oorlogsvoering van buitengewone verraderlijkheid. Het ziele-geestelijke vernietigingsproces verloopt in drie fasen, namelijk:

1. de overtuiging dat de genomen maatregelen gerechtvaardigd zijn om gezondheidsredenen,

2. blinde juridische gehoorzaamheid en
3. de gewoonte, d.w.z. de ontwikkeling van een permanent geconditioneerd gedrag

Zodra het laatste stadium in het hele land is bereikt, zullen er geen externe maatregelen meer nodig zijn om de vrijheid te onderdrukken en te vernietigen: de mensen zullen het gezichtsmasker als een verplicht kledingstuk beschouwen en de onthulling van het gezicht zal voor de betrokken mensen net zo onaangenaam zijn als de blootstelling van hun genitaliën. De aanpak van de ontwikkeling van een dergelijk type persoon is vandaag de dag al duidelijk zichtbaar: De individualiteitsvrije gemaskerde mens - als karikatuur en tegenbeeld van de mens - is het momenteel gepropageerde nieuwe mensbeeld, waarvan de realisatie zich steeds meer verspreidt.

Culturele perspectieven

Het ergst getroffen door de politieke aanvallen zijn de zwakkeren en hulpelozen in onze samenleving, dat wil zeggen de kinderen en jongeren, de zieken en de ouderen. Maar als de kinderen - waarvan het gedrag gebaseerd is op zowel imitatie als op de erkenning van het gezag - gedurende enkele jaren zouden worden blootgesteld aan de huidige of nog drastischer sociale omstandigheden wereldwijd, zou er een generatie worden opgevoed die pathologisch niet in staat zou zijn tot vrijheid en zelfrealisatie.

De huidige generatie kinderen en jongeren zou daarom nooit in staat zijn om passende vaardigheden door te geven aan toekomstige generaties. Vrijheid en democratie zouden dan tot het verleden behoren en de vormgeving van de samenleving wereldwijd zou volledig in handen zijn van een kleine functionele elite. De Derde Wereldoorlog zou dan zeker de laatste zijn.

Doelstellingen en middelen

Ongeschikte middelen

Elke vorm van conflictbeheersing - zelfs een opgelegde en dus onvrijwillige - doet er goed aan zich duidelijk gedefinieerde doelen te stellen om de eigen krachten en inspanningen te kunnen sturen. De zekerste manier om een conflict te verliezen is door onrealistische doelen te stellen. Hier is het faalgevaar bijzonder groot. Het is daarom sterk aanbevolen om zich te bevrijden van alle aantrekkelijke maar onbereikbare doelen. Doelstellingen zijn vooral onrealistisch als er geen middelen zijn om de respectievelijke doelen te bereiken. Daarom moeten eerst een aantal ongeschikte middelen worden besproken:

- Claims kunnen alleen worden afgedwongen als de tegenstander bereid is om aan de claims te voldoen of als men geschikte drukmiddelen heeft om de tegenstander te dwingen om aan de eigen claims te voldoen. De oppositie tegen de Corona-maatregelen heeft echter geen middelen om druk uit te oefenen op de politiek en de media en kan daarom zo lang als zij wil zoveel eisen stellen als zij wil, zonder enig vooruitzicht op succes. In de huidige situatie is het stellen van eisen net zo verstandig als een losgeldeis zonder voorafgaande ontvoering.
- Demonstraties laten duidelijk zien dat er verzet is in de bevolking, en de beelden van grote menigten en drukke plaatsen geven een indrukwekkend signaal af van een aanzienlijke

omvang van het verzet. Demonstraties zijn dus niet zonder betekenis; zijn ze echter in geen geval geschikt voor het afdwingen van eventuele claims: De politiek hoeft zich niet te interesseren voor demonstraties - dat wil zeggen, voor het louter uiten van meningen - omdat ze geen gevaar vormen en ze daarom kunnen negeren, wat ze wel doet en zal blijven doen.

- Argumentatie is nutteloos als de tegenstander vanaf het begin vastbesloten is niet overtuigd te zijn. Deze situatie is niet alleen het geval bij bijna alle politici en mediafunctionarissen, maar ook bij de absolute meerderheid van de bevolking: de beslissing over de eigen intellectuele oriëntatie wordt niet genomen op het niveau van de kennis maar op het niveau van de wil, d.w.z. dat de eigen beslissing meestal van meet af aan duidelijk is - dit geldt overigens zowel voor de tegenstanders van de Corona-maatregelen als voor hun initiatiefnemers en pleitbezorgers.
- Controversiële discussies zijn daarom bijna altijd zinloos. Het gooien van overtuigingen en argumenten naar elkaar toe is in dit opzicht waarschijnlijk een van de meest nutteloze en tijd- en energieverwendende vrijetijdsbestedingen. Omdat zinloze discussies zoveel tijd en energie verspillen aan nutteloze activiteiten en zo afleiden van meer zinvolle activiteiten, zijn ze niet alleen overbodig, maar ook schadelijk en contraproductief. Bovendien verharderen dergelijke discussies de fronten en maken ze zo ondoordringbaar. Maar het ondoordringbaar maken van fronten is een strategische fout die, in militaire termen, leidt tot een onoplosbare, bewegingsloze loopgravenoorlog zonder landwinst.
- Parlementaire oppositie zou een realistische optie zijn geweest in tijden van RESISTANCE 2020: Als het mogelijk was geweest om bijna alle Corona-tegenstanders achter één partij te krijgen, zou het zeker de Bondsdag en sommige staatsparlementen zijn binnengedrongen. Die mogelijkheid bestaat niet meer, want er is iets gebeurd wat onder geen beding had mogen gebeuren: Er hebben zich enkele zeer kleine partijen gevormd, waarvan geen enkele een realistische kans heeft om de vijf procent hindernis te overwinnen. Deze versnippering, samen met een overvloed aan schaamteloze amateuristische mislukkingen op het gebied van interne structurering, ledeninformatie, public relations, vermogen tot samenwerking, enzovoort, toont aan dat de voor het politieke werk noodzakelijke professionaliteit niet aanwezig is in de beweging. Dit kan niet als zodanig worden bekritiseerd, maar het moet leiden tot een realistische zelfevaluatie van de eigen capaciteiten om dergelijke complexe en uitputtende activiteiten in de toekomst te vermijden. De ellendige ontwikkeling van RESISTANCE 2020, WE 2020, THE BASE enzovoort heeft het vertrouwen van potentiële sympathisanten en kiezers in het nut van een politiek engagement op een duurzame en mogelijk onherstelbare manier vernietigd. Dus ook hier zou het belangrijk zijn om geen energie meer te verspillen.
- Deelname aan de regering zou zelfs in het kader van de parlementaire werkzaamheden nooit onderwerp van debat zijn geweest: Alle gevestigde partijen zouden categorisch hebben geweigerd om mee te werken; de enige potentiële samenwerkingspartner zou het alternatief voor Duitsland (AfD) zijn geweest, wat op zijn beurt waarschijnlijk zou hebben geleid tot een versplintering in de factie van het verzet. Deelname aan wetgevingsbesluiten en -decreten of aan de intrekking ervan zou dus van meet af aan zinloos zijn geweest. Toegegeven, de deelname van het Parlement zou de oppositie een veel betere reputatie hebben gegeven voor haar pr-werkzaamheden, maar deelname aan de besluitvorming over de Corona-maatregelen zou absoluut onmogelijk zijn geweest.
- Verzet in de zin van artikel 20.4 van de Basiswet kan objectief gerechtvaardigd en toegepast worden, maar zal niet tot enig succes leiden. Wie dergelijk verzet aanbiedt, laat zich vrij om door de uitvoerende en rechterlijke macht te worden neergeschoten en zal uit de roulatie worden genomen en worden vervolgd: De staatsorganen zijn sterk genoeg om elk gewelddadig verzet voorlopig te onderdrukken. Bovendien wordt het grondwettelijk gewaarborgde recht

van verzet alleen toegekend "indien andere rechtsmiddelen niet mogelijk zijn". De mogelijkheid van een rechtsmiddel tegen activiteiten om onze grondwettelijke orde op te heffen is echter nog niet afdoende opgehelderd, aangezien de beschikbare rechtsmiddelen nog niet consequent zijn uitgeput.

Illusoire doelen

De ongeschiktheid van de zojuist besproken middelen leidt tot de zinloosheid van dergelijke doelstellingen, die alleen met deze middelen kunnen worden bereikt:

- Verandering in de sociale meerderheid: De meeste mensen zullen stevig in de greep blijven van hun favoriete media en zich door hen laten leiden. Het inzicht om systematisch door deze media en de politiek te worden voorgelogen zou het wereldbeeld van deze mensen op zijn kop zetten en hen in een staat van volledige desoriëntatie brengen vanwege hun onvermogen om te oordelen en hun mentale onbekwaamheid, die ze al op school en later in het leven hebben getraind, wat zou moeten leiden tot paniekerige toestanden van angst. De saaiheid en soms voorkomende hysterie waarmee deze mensen zelfs weigeren om kennis te nemen van alternatieve informatie - laat staan om er mee om te gaan - is daarom psychologisch goed onderbouwd, want dit repressie- en verdedigingsmechanisme is een effectieve bescherming tegen absolute overbelasting en de ineensstorting van hun eigen wereldbeeld en de daarop gebaseerde levenswijze. Het is dan ook illusoir om te streven naar een sociale meerderheid van Corona-tegenstanders.
- Politieke hervormingen worden bereikt door de goedkeuring van wetsontwerpen door parlementaire meerderheden. Hier is de reden voor de zinloosheid eenvoudig te formuleren: Geen deelname aan parlementaire meerderheden = geen politieke deelname.
- Een sociale reorganisatie die verder gaat dan de politieke meerderheden, d.w.z. door het opzetten van oude structuren in de economie, cultuur, onderwijs enzovoort, zal niet op grotere schaal mogelijk zijn vanwege de acceptatie van de traditionele structuren door de grote meerderheid van de bevolking en vanwege de onwil van de politici om structurele veranderingen toe te staan. Politieke en mediale blokkades en aanvallen zijn te grote obstakels voor sociale veranderingen op grotere schaal om realistisch te zijn. Bovendien ontbreekt het de initiatiefnemers van dergelijke inspanningen vaak aan de nodige deskundigheid, professionaliteit en zelfdiscipline, zodat een groter potentieel niet zichtbaar is. Dit omvat ook het wijdverbreide onvermogen of de onwil om de oorzaken van het falen in zichzelf te zoeken.
- "Eindoverwinning" op de tegenstander: zelfs individuele successen zullen het uiterst efficiënte netwerk van economische, politieke en culturele elites niet ontbinden en zullen de doelstellingen en de effectiviteit van de methoden - en dus de macht - ervan op de lange termijn niet verzwakken. Aangezien de structuur en de mentale constitutie van de mensheid aanzienlijk zouden moeten veranderen om de strategische functionele elites in een netwerk wereldwijd onschadelijk te maken of op te lossen, zullen we ervan uit moeten gaan dat we in de komende decennia en mogelijk eeuwen steeds weer te maken zullen krijgen met krachtige en gevaarlijke aanvallen, waarvan het doel altijd de vernietiging van de vrijheid en de individuele zelfbeschikking is, omdat de gewenste macht over de mensen de vrijheid niet kan tolereren. Een eindoverwinning op de tegenstander is dus niet haalbaar: er kunnen wel gevechten worden gewonnen, maar de oorlog niet.

Middelen die in aanmerking komen

De geschiktheid van de hieronder genoemde middelen kan alleen worden aangetoond in de toepassing ervan. In ieder geval zijn ze niet duidelijk ongeschikt en moeten ze daarom zorgvuldiger worden overwogen.

- Grondwettelijke klachten: Hoewel er geen politieke neutraliteit mag worden verwacht van het Federaal Grondwettelijk Hof vanwege de samenstelling van zijn leden door de Bondsdag en de Bundesrat - artikel 94 van de Basiswet - omdat hier degenen die gecontroleerd worden zelf hun controleurs kiezen. En ook de Duitse constitutionalisten - die uit hetzelfde door de staat gecontroleerde onderwijssysteem komen als de rechters - hebben schaamteloos gefaald ten aanzien van de massale schendingen van de grondrechten. Niettemin is er nog steeds geen definitieve opheldering over de feiten van de zaak, met name de vraag of er op dit moment sprake is van een "epidemie van nationaal belang", die - ook in dit geval natuurlijk slechts tijdelijk - de beperking van de grondrechten zou kunnen rechtvaardigen. Een beslissende slag zou in deze zaak op het hoogste juridische niveau moeten worden uitgevochten, al was het maar omdat artikel 20.4 GG alleen in het recht van verzet voorziet in het geval dat er geen andere remedie mogelijk is tegen de poging om de grondwettelijke orde op te heffen. Om een zo groot mogelijke kans op succes en journalistieke effectiviteit te bereiken, is voor een overeenkomstige vooruitgang een navenant goed gecoördineerde en professionele voorbereiding en uitvoering nodig.
- Acties tegen individuele maatregelen: Acties tegen afzonderlijke onderdelen van wettelijke voorschriften kunnen succesvol zijn, met name als enerzijds de ondoeltreffendheid van de maatregelen in kwestie wordt aangetoond en hun onaanvaardbaar schadelijke karakter voor bepaalde bevolkingsgroepen aan de andere kant. Indien nodig kunnen deze acties, afhankelijk van hun bevoegdheid, worden ondernomen tot aan de hoogste federale gerechtshoven - Federaal Hof van Justitie, Federaal Administratief Hof, Federaal Arbeidsgerecht, Federaal Sociaal Hof - hoewel ook de politiek verantwoordelijk is voor hun benoeming - zie artikel 95, lid 2, van de basiswet. De intrekking van individuele maatregelen - met name met betrekking tot de wet inzake vergaderingen en evenementen - zou onder bepaalde omstandigheden de juridische reikwijdte van de oppositie aanzienlijk kunnen vergroten en zou daarom van bijzonder belang zijn.
- Schadeclaims: Dit krachtige instrument, dat in § 56 van de wet op de infectiebescherming is opgenomen, is nog niet voldoende bekend en is daarom nog niet uitgebreid gebruikt door de getroffen. De schadevergoedingen, die zich hier zouden opstapelen als gevolg van de inkomstenderving van zelfstandigen, werknemers en bedrijven, zouden, als ze op een wettelijk gegarandeerde manier worden afgedwongen, een omvang bereiken die zou kunnen leiden tot sociale onrust en een politieke structuur- of zelfs staatscrisis. Hier zouden de kosten van de zogenaamde infectiebescherming met haar economische gevolgen duidelijk worden en kunnen worden vergeleken met het werkelijke of vermeende voordeel ervan, wat zou kunnen leiden tot het ter discussie stellen van de prioriteitstelling en dus tot een verandering in de basisovertuigingen van nogal wat mensen. In deze context is de aanpak van een productaansprakelijkheidsprocedure tegen de initiatiefnemers van de PCR-test - Drost, Wieler & Co - gepresenteerd door Dr. Reiner Fuellmich van bijzonder belang, vooral omdat de actie met grote strategische en technische vaardigheid is gepland ¹⁾.
- Informatie en educatie blijven van centraal belang, ondanks het verzet en het onvermogen van de meerderheid van de bevolking om te oordelen, aangezien mensen hun beoordeling van hun situatie meestal minder baseren op directe observatie dan op informatie die hen wordt

verstrekt. Uit hun situatiebeoordeling volgt dan welke praktische maatregelen zij geschikt of noodzakelijk achten om de desbetreffende situatie het hoofd te bieden. En ook de beoordeling van de effectiviteit van de maatregelen is voornamelijk gebaseerd op informatie. Aangezien het huidige conflict vooral een informatieoorlog is, is de efficiëntie van het desbetreffende informatiesysteem - d.w.z. de presentatie en verspreiding van informatie - een doorslaggevende factor voor het succes of de mislukking.

- Emotionele invloed: De tegenpartij heeft een indrukwekkend emotiemanagement geënsce-neerd om haar doelen te bereiken. Hoewel een beweging die zichzelf als vrij beschouwt zich moet onthouden van emotionele manipulatie, is het toch belangrijk om het emotionele leven van de mensen te bereiken. Dit kan niet worden bereikt door een puur rationele argumentatie, zodat het een belangrijke taak is om de rationele inhoud in emotioneel aangrijpende vormen te presenteren.
- Mobilisatie van belangengroepen: Veel maatschappelijke belangengroepen uit de economie, cultuur, onderwijs en dergelijke worden door de opgelegde coronamaatregelen massaal beschadigd of zelfs geruïneerd, meestal zonder dat de omvang van de schade en de nutteloosheid ervan voldoende duidelijk is voor deze mensen. Natuurlijk is ook hier het aantal mensen dat niet de waarheid kan worden onderwezen groter dan het aantal mensen dat geen andere keuze ziet dan alle andere waarden op te offeren aan de vermeende bescherming van de gezondheid en het leven. Maar het bereiken van de anders zo overtuigende mensen is een belangrijke taak om de sociale oppositie op een zo breed en krachtig mogelijk fundament te plaatsen.
- Toekomstperspectieven opstellen: Een taak die verder gaat dan het beheer van de huidige situatie is om duidelijk te maken aan welke voorwaarden moet worden voldaan om toekomstige crises van dezelfde of zelfs ergere omvang te voorkomen. Het gaat er niet om vergaande toekomstplannen te bedenken die gezien de bestaande machtsstructuren en met name de grondwet van de meerderheid van de mensen in onze samenleving sowieso niet haalbaar zouden zijn. Juist hier is het gevaar van nutteloze illusies het grootst - zie hierboven. Maar een heroriëntatie van de cultuur en het onderwijs moet absoluut onmiddellijk worden ondernomen om te voorkomen dat het ontwikkelingspotentieel van de mensen zozeer wordt verwaarloosd dat een positieve ontwikkeling van onze samenleving op lange termijn niet van meet af aan onmogelijk wordt gemaakt door de huidige crisis. De huidige maatregelen zijn gericht op een dergelijke uitroeiing van de mogelijkheden voor individuele zelfvervulling - en dus op een algehele vernietiging van de cultuur.

Mogelijke doelstellingen

Realistisch zijn de doelstellingen waarvoor de nodige middelen beschikbaar zijn. Deze zouden kunnen zijn:

- Uitbreiding van de oppositie: Grootte - om precies te zijn: uitbreiding - is een belangrijk kenmerk van de sociale oppositie. Ondanks de hopeloze bekrompenheid van veel mensen zijn er vermoedelijk nog aanzienlijke onbenutte mogelijkheden voor de heroriëntatie en activering van mensen uit de meest uiteenlopende belangengroepen in onze samenleving.
- Het creëren van ambivalente instellingen: Voorwaarde voor het overwegen van alternatieve houdingen is dat hij twijfelt aan de juistheid van zijn huidige overtuigingen. Dit leidt tot de vraag: Hoe kunnen mensen worden bewogen naar een ambivalente houding ten opzichte van

hun eigen houding, zodat ze uit de bereikte onzekerheid kunnen overgaan tot een proces van onafhankelijke reflectie? Deze - tot op zekere hoogte pedagogische - aanpak is niet bedoeld om mensen te overtuigen van de juistheid van een alternatieve zienswijze, maar om ze bewust te maken van de twijfelachtigheid van hun eigen zienswijze.

- Intrekking van de maatregelen: Aangezien de door de politici opgelegde maatregelen onze samenleving en haar toekomstige ontwikkelingsperspectieven voor een zeer groot deel vernietigen, blijft het een noodzakelijk doel om de intrekking van deze maatregelen zoveel mogelijk te bereiken. Het feit dat een dergelijke doelstelling niet kan worden bereikt door alleen maar eisen te stellen, is hierboven al besproken. Hier zou dus een andere aanpak nodig zijn.
- Het gebruik van het juridische toepassingsgebied is waarschijnlijk nog niet uitgeput. Een overeenkomstige mate van creativiteit zou hier nodig zijn om te bepalen hoe er binnen het huidige wettelijke kader nog effectiever kan worden opgetreden, aangezien tegenstrijdige activiteiten in strijd met de regelgeving het risico van overheidsstraf, verboden en ontbinding met zich meebrengen en dus tot aanzienlijke wrijvingsverliezen kunnen leiden. Om het andersom te zeggen: Elke confrontatie met de staatsmacht moet eerst zorgvuldig worden onderzocht op zijn gevaren, risico's en neveneffecten en op zijn potentiële en mogelijke waarde.
- Ontwikkeling van nieuwe structuren en vaardigheden: Het ontbreekt de huidige oppositie als geheel aan een effectieve en werkbare structuur. In plaats daarvan is het een diffuse wirwar van verschillende zinvolle, zinloze en contraproductieve initiatieven. Veel van deze initiatieven mislukken omdat ze de capaciteiten van zowel de initiatiefnemers als de mensen die ze aanspreken overbelasten. Het gaat er dus niet alleen om een doeltreffende structuur voor de oppositiebeweging te ontwikkelen; er zal ook intensief moeten worden gewerkt aan de ontwikkeling van de vaardigheden die nodig zijn om de beoogde activiteiten met succes uit te voeren. Omdat iets anders is dan "al doende leren" nauwelijks mogelijk is gezien de urgentie tot actie, moet deze opbouw capaciteiten zo bewust en geconcentreerd mogelijk worden nagestreefd. De doorslaggevende voorwaarde hiervoor is de voortdurende bereidheid tot zelfreflectie en zelfkritiek.
- Het bouwen van een effectief informatiesysteem: Het belangrijkste criterium voor het overweldigende succes van het Corona-beleid is de perfectie van een wereldwijd functionerend informatiesysteem. Als de huidige oorlog in de eerste plaats een informatieoorlog is, dan zal deze ook op dit niveau worden gewonnen en verloren. Naast goede benaderingen wordt dit aspect bij veel initiatieven min of meer verwaarloosd. Dit mag in geen geval zo blijven als de oppositie een kans op succes nastreeft. Een samenvoeging van de oppositiestructuur moet dus overeenkomen met een samenvoeging van de informatiestructuur.
- Gecoördineerde acties: De term "gecoördineerde actie" betekent dat een uitdagende doelstelling alleen kan worden bereikt als de betrokken actoren - die van elkaar verschillen in termen van hun zeer uiteenlopende belangen, capaciteiten, mogelijkheden en activiteiten - hun verschillende acties coördineren om een "totaalconcert" te vormen. Dit vereist zowel een schema als een minstens benaderend tijdschema: het schema bevat welke acties in welke volgorde achter elkaar, parallel of overlappend, moeten worden uitgevoerd en met welke intensiteit, terwijl het tijdschema deze dramaturgie - voor zover mogelijk - in een tijdschema brengt.
- Ontwikkeling van nieuwe vormen van cultuur en onderwijs: De opgelegde maatregelen tonen aan dat de staat in staat is het culturele leven en het onderwijs naar believen te belemmeren en te vernietigen. Dit is ook, maar niet alleen, te wijten aan het mensvijandelijke karakter van ons politiek en verantwoordelijke politici. Het kan ook zijn dat de huidige culturele en educatieve structuren te gevoelig zijn voor externe beïnvloeding en sabotage. Bovenal moet worden opgemerkt dat het staatsonderwijs, dat voornamelijk gebaseerd is op volgzzaamheid en gehoorzaamheid, het momenteel overheersende type mens - de autoriteitsgevoelige

systemmarionet - massaal heeft voortgebracht. Het ontwerpen van vrije onderwijskansen die onafhankelijk zijn van de machtsbelangen van de staat is daarom een van de meest urgente taken als het recht van ieder mens op de vrije ontwikkeling van zijn persoonlijkheid volgens artikel 2.1 van de Basiswet en het recht van iedere jongere om zijn of haar ontwikkeling te bevorderen en te worden opgeleid tot een zelfverantwoordelijke en sociaal competente persoonlijkheid volgens § 1, boek 8 van het Sociaal Wetboek (SGB) is om een toekomst te hebben in onze samenleving.

De hier gepubliceerde tekst is een uittreksel van een ontwerpstrategie die probeert een coherente, d.w.z. consistente, algemene strategie uit de besproken onderdelen te ontwikkelen. Een dergelijke strategie hoort echter niet thuis in het publieke domein, wil ze enige kans van slagen hebben.